

— Бабо, ела на себе си, приказваш глупости, — прекъсна я господарят.

— Не господарю! — продължи бабичката. — Най-напред стигнахме до дървото, което беше родило една риба.

— Чуваши ли я, господарю! Тази жена е съвсем без ум! — обади се старецът.

— Да имаш да вземаш! — разсърди се бабичката. — След това, господарю, отидохме на реката и измъкнахме с мрежата един заек от водата.

— Стой, бабо! Къде се е чуло и видяло такова нещо!

— Нали ти казах, господарю, моята жена се е побъркала.

— Ти да мълчиш! — викна бабичката. — Подир туй отидохме на мястото, където беше имането и измъкнахме гърнето. Тръгнахме си. То беше тъкмо по онова време, когато дяволите отиваха да одерат твоята кожа!

— Как? — изрева господарят, — тая жена трябва да иде в лудницата!

И като махна с ръка господарят си отиде.

А хитрият старец си прибра жълтиците на скрито място и зиживя честито.

Преразказа **А. Каралийчев**

РОДНО СЕЛО

Улиците на Звъничево бяха криви и разкаляни и на вирове приличаха наводнените мегдани.

Ала от сърце обичахме нашето село изпаднало. Ех, ти, бащино Звъничево, ново ний ще те направим.

И решихме без отлагане — селските кооператори — да прокараме в реката отводнителни канали.

Работата бе усилна, но ний всичко с труд постигнахме: нали сговорна дружина може планина да вдигне.

Няма вирове в Звъничево, весело е то и чисто — сред градините прилича на гнездо с прекрасни птичета.

Над дворовете изметени слънцето с глава наднича. Ех, ти, бащино Звъничево, колко много те обичаме.

Богдан Овесянин